

Arrest

nr. 233 056 van 24 februari 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOENDERS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. LOENDERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2018 België binnen in het bezit van zijn paspoort en zijn identiteitskaart en verzoekt op 6 december 2018 om internationale bescherming. Op 17 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 18 april 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U heeft een relatie met G. M. N. M. (...), met wie u één minderjarige zoon heeft. U werkte sinds 2011 of 2012 's nachts als taxichauffeur. U werd drie of vier keer tegengehouden door de politie waarbij ze al uw documenten controleerden en dan zochten ze iets dat niet in orde was om geld of eten te kunnen eisen. In de periode 2013 tot 2014 nam u deel aan ongeveer drie manifestaties tegen het bewind van Maduro. In 2015 werd u 's nachts bedreigd door een aantal personen die wouden dat u hen vervoerde naar een gevaarlijke zone. Als u dat niet zou doen, zouden zij uw wagen nemen. In de periode van 2016 tot 2017 nam u vaker deel aan manifestaties: vijf keer in 2016 en zeven keer in 2017. Deze vonden telkens plaats in Caracas. Na augustus 2017 nam u ook nog deel aan kleinere manifestaties in de zone waar u woonde. De laatste keer dat u hieraan deelnam was september 2018. Uw zoon ging vanaf het vierde leerjaar naar de school Generalissimo Francisco de Miranda. Jullie waren het echter niet eens met bepaalde zaken op school, zoals het zingen van het volkslied 's ochtends en de uitstappen die georganiseerd werden naar bepaalde gevaarlijke zones of activiteiten die pro-Chavez waren. Jullie zorgden op die momenten dat hij te laat op school kwam of hielden hem thuis. Wanneer de leerkracht dan vroeg waarom hij niet meekwam, verzonnen jullie excuses. In 2017 tot 2018 geraakten jullie in Venezuela moeilijk aan voedsel en moesten jullie afwisselend in de rij staan om eten te gaan halen in de winkel. De zus van uw partner stuurde vanuit België geld naar Colombia. Uw partner kocht hiermee verschillende voedingswaren in Colombia. Daarbij werd zij vaak tegengehouden en diende zij geld te betalen of eten te geven aan de controlerende veiligheidsdiensten. Daarnaast werkte uw partner in een winkelcentrum waar zij bevriend raakte met de uitbater van een supermarkt die jullie contacteerde wanneer er bepaalde voedselwaren toekwamen. Jullie vroegen in 2018 een Carnet de la Patria aan om aan eten en gesubsidieerde benzine te raken en omdat er werd gezegd dat het nodig was om te reizen. Jullie ontvingen een Carnet de la Patria maar activeerden die nooit. U had tevens problemen met uw gebit en werd hiervoor behandeld in Venezuela, maar de behandeling kon niet voltooid worden omdat u niet voldoende geld had. U kreeg een lijst van medicijnen die u diende te nemen, maar kon deze nergens vinden en behielp u dan maar met middeltjes thuis. In 2018 werd u twee keer bestolen tijdens uw werk als taxichauffeur, waarbij een eerste keer uw gsm en een tweede geld werd gevraagd. In augustus 2018 betrapte u 's nachts voor uw gebouw een persoon die had ingebroken in uw wagen. U sprak hem aan en het kwam tot een gevecht. Er kwamen enkele burens naar buiten die de politie belden. De politie stelde een proces-verbaal op en nam de inbreker mee. Een buurman volgde de politie en zag dat de inbreker enkele straten verder werd vrijgelaten. Enkele dagen later zag u de inbreker terug in de buurt en u wist niet of hij u wou bestelen of iets anders wou doen. Jullie namen een foto en hingen deze in jullie appartementsgebouw en in de wijk om de mensen te waarschuwen. U verliet op 29 oktober 2018 Venezuela omwille van het gebrek aan voedsel en goed onderwijs voor uw zoon. U reisde samen met uw echtgenote en zoon met het vliegtuig via Spanje naar België waar u op 30 oktober 2019 aankwam. Op 6 december 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; een kopie van de carnet de la patria van u en uw echtgenote; achttien screenshots van de Instagramaccount van uw partner daterend van september 2016, april, mei en juli 2017 van manifestaties waarbij zij op enkele te zien is als deelnemer; twee foto's van uw partner tijdens een samenkomst; twee screenshots van een plattegrond waarop uw woning en de school van uw zoon staan aangeduid; een foto van een uitstap van de school van uw zoon, waarbij uw zoon niet aanwezig is; twee foto's van een beschadigde wagen en de persoon die in uw wagen inbrak; zeventien screenshots/foto's betreffende de algemene situatie in Venezuela; een foto van uw schoonmoeder die tijdens een doktersbezoek op een bed werd gelegd; medische documenten van het Centro Nacional de Ortodoncia betreffende uw behandeling, d.d. 12 september 2018; twee foto's betreffende de huidige toestand van het openbaar vervoer in Venezuela; en vijf foto's betreffende uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U verklaarde dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omwille van repressie tijdens manifestaties tegen de regering, de kwaliteit van het onderwijs voor uw zoon, de veiligheidssituatie en het tekort aan eten en medicijnen.

Wat betreft uw deelname aan manifestaties in de periode 2013 tot 2014 en 2016 tot 2018 waarbij er repressie was van de Guardia Nacional, dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Gelet op uw verklaring dat u noch uw partner ooit persoonlijke problemen heeft gekend omwille van jullie deelname aan manifestaties (waarbij jullie trouwens louter aanwezig waren als deelnemer, CGVS, p. 10) of andere oppositieactiviteiten (CGVS, p. 10-11 / CGVS N. (...), p. 7-8), blijkt dan ook uit niets dat u of uw echtgenote ten gevolge hiervan gevisieerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Betreffende uw verklaringen dat u niet tevreden was over de school waar uw zoon ging en jullie hier als opposanten werden gezien omdat uw zoon niet deelnam aan het zingen van het volkslied en bepaalde uitstappen (CGVS, p. 6), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers jullie kenden nooit problemen omwille van zijn afwezigheid bij deze activiteiten en u verklaarde dat het mogelijk was om hem van school te veranderen (CGVS, p. 13).

Wat betreft de door u aangehaalde veiligheidsincidenten, namelijk de berovingen die u meemaakte als taxichauffeur, in 2015 en 2018, en de inbraak in uw auto en aanvaring met de inbreker in augustus 2018 (CGVS, p. 6-8), dient opgemerkt te worden dat dit louter gemeenrechtelijke incidenten zijn die niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. U stelde dat dergelijke incidenten normaal zijn in Venezuela (CGVS, p. 12). Dat u vreest dat de persoon die inbrak in uw wagen opnieuw achter u aan zou gaan, is een ongefundeerde uitspraak. Immers buiten dat u deze persoon opnieuw in uw buurt zag, had u hiervoor geen enkele concrete aanwijzing (CGVS, p. 12). Bijgevolg slaagt u er niet in in concreto aan te tonen dat u ten gevolge van deze veiligheidsincidenten een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit

gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Jullie aanvaringen met de Venezolaanse politie, namelijk u werd tijdens uw werk als taxichauffeur drie keer tegengehouden door de politie en uw partner werd een aantal keer tegengehouden wanneer zij met voedsel uit Colombia terugkeerde en jullie hen geld of voedsel dienden te geven (CGVS, p. 6-7, 12, 15) volstaan niet om te besluiten dat u daadwerkelijk en systematisch geïsoleerd en vervolgd werd door de gehele (Venezolaanse) overheid.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande het tekort aan voedsel moet opgemerkt worden dat dit motief op zich niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Voor wat betreft de toepassing van subsidiaire bescherming in geval van socio-economische motieven kan verwezen worden naar onderstaande conclusies.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrekken feiten

aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote in de woning van uw schoonmoeder woonden, u werkzaam was als zelfstandig mecanicien en taxichauffeur en uw partner in een lingeriewinkel (CGVS, p.4/ CGVS N. (...), p. 4). Verder was uw partner bevriend met de eigenaar van een supermarkt die jullie op de hoogte bracht wanneer er voedsel binnenkwam en die momenteel ook uw schoonmoeder voorziet van eten (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen, namelijk uw tandproblemen (CGVS, p. 16), en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. De foto's van uw partner tonen enkel aan dat zij deelnam aan manifestaties, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. De foto's van de plattegrond van uw woning en school, de foto van een uitstap van de school van uw zoon, de foto's van een beschadigde wagen en de persoon die in de wagen zou hebben ingebroken, de foto van uw schoonmoeder, de foto's van uw zoon en het

openbaar vervoer zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze werden genomen. De screenshots/foto's betreffende de algemene situatie in Venezuela tonen enkel de algemene situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 oktober 2018 België binnen in het bezit van haar paspoort en haar identiteitskaart en verzoekt op 6 december 2018 om internationale bescherming. Op 17 april 2019 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 18 april 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U heeft een relatie met R. R. L. E. (...) en samen heeft u één minderjarige zoon. Sinds 2014 nam u deel aan verschillende manifestaties tegen de Venezolaanse regering. Hierbij deelde u soms ook eten uit aan manifestanten. In juli 2018 nam u voor het laatst deel aan een manifestatie tegen de Venezolaanse regering. In 2016 werd u gedurende twee uur vastgehouden met andere manifestanten in een gebouw door de Guardia Nacional. Uw identiteit werd echter niet gevraagd en u mocht hierna opnieuw vertrekken. Sinds 2015 werden jullie geconfronteerd met een tekort aan voedsel. In 2016 en 2017 stak u ongeveer vijf keer de grens over met Colombia waar u eten kocht met geld van uw zus die in België verblijft en met een Belg is getrouwd. Bij terugkeer werd u vaak afgeperst door de Guardia Nacional die voedsel of geld wou. In 2017 vroegen jullie een Carnet de la Patria aan omdat jullie gehoord hadden dat deze voor voedsel, benzine en reizen zou nodig zijn. Jullie activeerden deze echter nooit. In 2017 werd uw gsm gestolen. Vanaf het vierde leerjaar ging uw zoon naar een school gelegen aan de militaire basis van La Carlota. Jullie waren niet akkoord met de pro-Chavez activiteiten die de school organiseerden en wilden niet dat hij daar het volkslied diende te zingen. Jullie hielden jullie zoon daarom weg van deze activiteiten waardoor jullie opmerkingen kregen van de leerkrachten en de directie. U deed dan steeds of u gek was. In augustus 2018 hoorden u en andere burens buiten geroep en u zag dat uw echtgenoot aan het vechten was met een dief. De politie kwam tussen en nam de dief mee. Een buurman achtervolgde de politiewagen en zag dat de dief twee straten verder werd vrijgelaten. U zag de dief nadien nog terug en vreesde dat hij uw partner iets zou willen aandoen. U verliet op 29 oktober 2018 Venezuela omdat de situatie onhoudbaar was geworden, omwille van de criminaliteit, de onveiligheid en de levenskwaliteit voor uw zoon. U reisde samen met uw echtgenote en zoon met het vliegtuig via Spanje naar België waar u op 30 oktober 2018 aankwam. Op 6 december 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; uw originele geboorteakte; het originele paspoort van uw zoon; de originele identiteitskaart van uw zoon; de originele geboorteakte van uw zoon en partner; uw origineel samenwoningscontract; een originele brief en een aantal originele loonbrieven waaruit blijkt dat u werkzaam was; een usb-stick met daarop tweeëntwintig foto's van onder meer manifestaties, lege rekken in een warenhuis, wachtrijen, u voor een bus en een vrouw op een bed, alsook vijftien filmpjes van onder meer lege rekken in een supermarkt, wachtrijen, manifestaties en van een rit naar de school van uw zoon; een brief van de school van uw zoon waarin wordt bevestigd dat hij tijdens het schooljaar 2017-2018 les heeft gevolgd, d.d. 26 juli 2018; en twee foto's van militairen voor een gebouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend,

aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner R. R. L. E. (...). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die als volgt luidt: "(...)"

Derhalve kan aan u evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw zoon en partner, als uw werk worden hier niet betwist. De foto's en filmpjes zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze genomen werden. De brief van de school van uw zoon stelt enkel dat hij hier naar school ging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van verzoekster. Het beroep van verzoekster is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In hun respectieve verzoekschriften vechten verzoekende partijen op (*quasi*) identieke wijze de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Het verzoekschrift van verzoeker (zaak RvV X / IV)

3.1.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een aantal algemene beschouwingen over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoeker het volgende gelden:

"9. Verzoeker citeert letterlijk het COI FOCUS Rapport, zoals recentelijk geüpdatet op 4 april 2019 en beschikbaar via de website van verwerende partij, dat een beschrijving geeft van de actuele situatie te Venezuela (pagina 5) (stuk 11) (Onderlijning is eigen toevoeging)⁴: "(...)"

De situatie in Venezuela blijft tot op heden onvoorspelbaar. Bovenvermelde feitelijkheden zijn recente gebeurtenissen, die het CGVS niet in overweging heeft genomen bij de beslissing dd 17.03.2019.

10. Verwerende partij verwijt verzoeker telkens te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, die niet willekeurig van aard is.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt, met name bijvoorbeeld een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 februari 2019, het volgende, verzoeker citeert:

"De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers. De Raad kan de verwerende partij niet volgen waar gesteld dat "het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit. Zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes."

Uit pagina 18 van het COI FOCUS Rapport (dd 04.05.2019) blijkt tevens het volgende (stuk 11):

"(...)"

Verwerende partij haalt in haar beslissing aan dat het geweld in Venezuela in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is (p. 3, beslissing CGVS).

Verzoeker stelt zich vragen bij voormeld standpunt van het CGVS. Hoe kan in een van de gevaarlijkste landen van Latijns-Amerika geweld louter doelgericht zijn?

Verzoeker verwijst tevens naar zijn interview bij het CGVS (voorbeeld autodief), waaruit wel degelijk de willekeurigheid van het geweld blijkt.

Verzoeker verwijst vervolgens opnieuw naar het COI FOCUS Rapport, pagina 16, waaruit wel degelijk willekeurig geweld kan vastgesteld worden (stuk 11):

"(...)"

Hieruit blijkt dat verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij en zijn gezin omwille van hun politieke overtuiging bij terugkeer willekeurig kunnen vervolgd worden.

In het licht van het voorgaande en art. 1 Vluchtelingenverdrag, en met name het willekeurig geweld en escalerend conflict in Venezuela, is verzoeker wel degelijk gerechtigd de vluchtelingenstatus te verkrijgen."

3.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, §§ 1-2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een aantal algemene beschouwingen over de door hem geschonden geachte bepalingen en over de bewijslast inzake de gegrondheid van asielaanvragen, laat verzoeker het volgende gelden:

"16. Schending formele motivering.

Verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht, die rust op het CGVS, werd geschonden.⁸

Het CGVS motiveert niet afdoende dat verzoeker niet in concreto zou kunnen aantonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor een terugkeer naar Venezuela.

Het CGVS verwijt verzoeker onvoldoende in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk in een precaire situatie terecht zal komen bij terugkeer naar Venezuela.

Verzoeker stelt zich vragen bij het feit dat het CGVS langs haar kant wel algemene motieven mag aanhalen ter weigering van zijn verzoek, met name motieven die in elk geval van toepassing zouden kunnen zijn (p. 2-3, beslissing CGVS).

17. Verzoeker benadrukt het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Venezuela.

Verzoeker verwijst tevens naar verschillende rapporten en krantenartikelen, waaruit de escalatie van het conflict in Venezuela blijkt sinds zijn aankomst in België (stukken 4,5,6,7,8 en 9)..

"Amnesty's team found that crimes and human rights violations were committed in "an attack planned and led by the security forces against individuals identified as or perceived to be opponents, particularly in impoverished areas."⁹

Amnesty International benadrukt dat er misdaden tegen de mensheid worden gepleegd tegen de bevolking van Venezuela. Verzoeker verwijst naar hetgeen uiteengezet in randnummer 11, waaruit volgt dat een ernstige bedreiging ten aanzien van de algemene situatie volstaat.

Anderzijds zijn de basisbehoeften, met name voedsel, elektriciteit en water, van de Venezolanen erg schaars geworden. De familie van verzoeker zit reeds weken zonder elektriciteit, met als gevolg dat ook geen zuiver water kan opgepompt worden.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds uiteengezet welke moeilijkheden hij en zijn gezin dienden te ondergaan om aan voedsel te geraken.

Dagelijks/wekelijks/maandelijks (dit afhankelijk van de werking van de elektriciteitsnetwerken) wordt verzoeker (via sociale media) geconfronteerd met de onmenselijke omstandigheden waarin de Venezolanen, met name zijn familie, dient te leven. Dagelijks is het een strijd om aan voedsel te geraken (stuk 10).

Vandaag de dag neemt de schaarste extreme proporties aan, met dien verstande dat een terugkeer naar Venezuela dan ook een onmenselijke behandeling zou uitmaken (art. 3 EVRM).

Het uitvallen van de elektriciteit heeft tevens tot gevolg dat de scholen niet meer actief zijn. De zoon van verzoeker zou bij terugkeer aldus niet meer naar school kunnen gaan (schending art. 2 Aanvullend Protocol EVRM).

Er is aldus voldoende waarschijnlijkheid dat verzoeker en zijn gezin aan ernstige schade, een onmenselijke behandeling alsook socio-economische gevolgen zal worden blootgesteld bij een gedwongen terugkeer naar Venezuela.

18. De partner van verzoeker zal bij terugkeer als opposant worden aanzien.

Sinds Juan Guaido zichzelf als interim-president heeft verklaard, steunt de partner van verzoeker Guaido uitdrukkelijk op sociale media (stuk (9)). Echter blijkt uit recente nieuwsberichten dat het recht op vrije meningsuiting sterk wordt beperkt in Venezuela (schending art. 10 EVRM). Het uiten van tegenstrijdige visies met de regering zal bij terugkeer van het gezin voor een onmenselijke of vernederende behandeling zorgen.

Uw Raad haalt uitdrukkelijk in recente arresten het volgende aan¹⁰:

"Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering"

Verzoeker verwijst naar stuk (9), dat berichten op sociale media betreft, waarin uitdrukkelijke steunbetuigingen worden geuit aan de intérim président die op 30.04.2019 een 'mislukte' coup pleegde. Verzoeker verwijst hiervoor tevens naar de krantenartikelen (stuk (4)).

« (...) »

« (...) »

« (...) »

Verzoeker verwijst tevens naar pagina 17 van het COI FOCUS Rapport dd 04.05.2019 (stuk 11):

"(...)"

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd onderstreept. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Venezuela represailles vanwege de overheid. Naast het deelnemen aan manifestaties (zoals

uiteengezet in het persoonlijk onderhoud), heeft de partner van verzoeker meermaals haar afkeer ten aanzien van het handelen van de Venezolaanse autoriteiten veruitwendigd.

Verzoeker benadrukt dat een precaire situatie wel degelijk dreigt bij een terugkeer naar Venezuela. De waarschijnlijkheid, met name een reëel risico, van te worden blootgesteld aan ernstige schade, blijkt duidelijk uit het voorgaande en bijgevoegde stukken. De afwezigheid van voedsel, drinkbaar water, elektriciteit (en alle gevolgen vandien, alsook medische gevolgen), represailles vanwege de overheid, willekeurig geweld, zullen verzoeker en zijn gezin in een uiterst precaire en onaanvaardbare situatie doen terechtkomen.

In het licht van het voorgaande, en met name gelet op de afwezigheid van een reëel intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet, gelet op de onmenselijke behandeling, gelet op beperking van de vrije meningsuiting, en gelet op de schending van de formele motiveringsplicht, is verzoeker wel degelijk gerechtigd de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.”

3.1.2. De middelen die in het verzoekschrift van verzoekster (zaak RvV X / IV) werden ontwikkeld, zijn quasi identiek aan de middelen die door verzoeker werden ontwikkeld, met dien verstande dat verzoekster in het tweede middel het voorbeeld toevoegt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet dat zij de sterk bewaakte grenzen (ongezien) diende over te steken om vervolgens al dan niet met voedsel terug te keren.

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- twee krantenartikelen uit de Standaard over de actuele situatie in Venezuela (stuk 4);
- het rapport “*Emergency plan for refugees and migrants from Venezuela launched*” van UNHCR van 14 december 2018 (stuk 5);
- het rapport “*Venezuela situation*” van UNHCR (stuk 6);
- het artikel “*Venezuela : Amnesty International launches campaign to protect those fleeing the human rights crisis*” van Amnesty International van 8 mei 2019 (stuk 7);
- het artikel “*Venezuela: Répression et impunité sous le régime de Maduro*” van Amnesty International van 20 februari 2019 (stuk 8);
- het persartikel, getiteld “*Amnesty urges ICC to probe 'crimes against humanity' in Venezuela*”, uit Al Jazeera van 8 mei 2019 (stuk 9);
- Facebookberichten van verzoekster met steunbetuigingen aan interim-president Guaido (stuk 10);
- de COI Focus “*Venezuela. Situation sécuritaire*” van 4 april 2019 (stuk 11).

3.2.2. Op 19 december 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad twee aanvullende nota's bij samen met de COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019 en de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding en van een “*Opleidingsplan magazijnmedewerker*” neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van de beroepen

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) uit niets blijkt dat hij ten gevolge van zijn deelname aan manifestaties gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, omdat (ii) het probleem dat hij niet tevreden was over de school waar zijn zoon ging en waar hij en zijn echtgenote als opposanten werden gezien omdat hun zoon niet deelnam aan het zingen van het volkslied en bepaalde uitstappen onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (iii) de berovingen die hij meemaakte als taxichauffeur, in 2015 en 2018, en de inbraak in zijn

auto en de aanvaring met de inbreker in augustus 2018 louter gemeenrechtelijke incidenten zijn die niet ressorteren onder het Verdrag van Genève en zijn uitspraak dat de persoon die inbrak in zijn wagen opnieuw achter hem aan zou gaan ongefundeerd is, omdat (iv) zijn aanvaringen en die van zijn echtgenote met de Venezolaanse politie niet volstaan om te besluiten dat hij daadwerkelijk en systematisch geïsoleerd en vervolgd werd door de gehele (Venezolaanse) overheid, omdat (v) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, omdat (vi) het motief van het tekort aan voedsel niet ressorteert onder het Verdrag van Genève, omdat (vii) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt, en omdat (viii) zijn documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door verzoeker en dat in het kader van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het tweede middel voorhouden, zijn deze motieven niet algemeen, doch wordt ingegaan op de concrete elementen die zijn hebben aangevoerd. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren dat zij in Venezuela vaak hadden deelgenomen aan manifestaties tegen het bewind van Maduro. Verzoekster zou daarbij in 2016 een keer samen met andere manifestanten twee uur zijn vastgehouden. In 2015 zou verzoeker 's nachts bedreigd zijn geweest door een aantal personen die wilden dat hij hen naar een gevaarlijke zone vervoerde. Voorts verklaart verzoekster dat zij in 2016 en 2017 ongeveer vijf keer de grens met Colombia had overgestoken om eten te kopen en dat zij daarbij vaak werd afgeperst door de *Guardia Nacional* die voedsel of geld wou. In 2017 zou verzoeksters gsm gestolen zijn. Verzoeker verklaart dat hij in 2018 twee keer bestolen werd tijdens zijn werk als taxichauffeur en dat hij in augustus 2018 's nachts iemand had betrappt die in zijn wagen had ingebroken. Hij zou met deze persoon gevochten hebben en de politie zou de inbreker hebben meegenomen en een proces-verbaal hebben opgesteld. Enkele dagen later zou verzoeker de man terug in de buurt gezien hebben. Tevens verklaren verzoekende partijen het niet eens te zijn geweest met bepaalde zaken die op de school van hun zoon gebeurden, zoals het zingen van het volkslied, bepaalde uitstappen naar gevaarlijke zones en activiteiten die pro-Chavez waren. Verzoekende partijen verklaren op 29 oktober 2018 Venezuela te hebben verlaten omwille van het gebrek aan voedsel en goed onderwijs voor hun zoon en omwille van de criminaliteit en de onveiligheid.

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Wat betreft de deelname van verzoekende partijen aan manifestaties tegen het bewind van Maduro, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat uit niets blijkt dat verzoekende partijen ten gevolge van hun deelname aan deze manifestaties door de Venezolaanse autoriteiten geïsoleerd zouden worden. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Wat betreft uw deelname aan manifestaties in de periode 2013 tot 2014 en 2016 tot 2018 waarbij er repressie was van de Guardia Nacional, dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Gelet op uw verklaring dat u noch uw partner ooit persoonlijke problemen heeft gekend omwille van jullie deelname aan manifestaties (waarbij jullie trouwens louter aanwezig waren als deelnemer, CGVS, p. 10) of andere oppositieactiviteiten (CGVS, p. 10-11 / CGVS N. (...), p. 7-8), blijkt dan ook uit niets dat u of uw echtgenote ten gevolge hiervan geïsoleerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten.”

Te dezen betwisten verzoekende partijen niet dat zij louter als deelnemers aanwezig waren tijdens de manifestaties en voeren zij niet aan dat hun politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Zij betwisten ook niet dat zij nooit persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun deelname aan manifestaties. Evenmin brengen zij informatie aan waaruit zou blijken dat de informatie in de administratieve dossiers, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 bij de intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering meer doelgericht en selectiever te werk gaan en hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, niet (meer) juist zou zijn. In tegendeel, deze beoordeling lijkt eerder te worden ondersteund door het krantenartikel dat verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen waaruit blijkt dat de rechterhand van interim-president Guaido in de militaire gevangenis werd opgesloten (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). Verzoekende partijen stellen evenwel niet – en uit niets blijkt – dat zij een gelijkaardig profiel als deze persoon zouden hebben. Wat betreft de Facebookberichten van verzoekster met steunbetuigingen aan interim-president Guaido (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 10), merkt de Raad op dat deze niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bijgevolg niet in overweging worden genomen. Hoe dan ook brengt het loutere gegeven dat verzoekster interim-president Guaido zou steunen niet met zich dat haar politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motivering, die steun vindt in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven over hun ontevredenheid over de school van hun zoon volledig ongemoeid laten:

“Betreffende uw verklaringen dat u niet tevreden was over de school waar uw zoon ging en jullie hier als opposanten werden gezien omdat uw zoon niet deelnam aan het zingen van het volkslied en bepaalde uitstappen (CGVS, p. 6), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers jullie kenden nooit

problemen omwille van zijn afwezigheid bij deze activiteiten en u verklaarde dat het mogelijk was om hem van school te veranderen (CGVS, p. 13)."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde veiligheidsincidenten, met name de berovingen die verzoeker in 2015 en 2018 meemaakte als taxichauffeur en de inbraak in verzoekers auto en verzoekers aanvaring met de inbreker in augustus 2018, merkt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht op dat dit louter gemeenrechtelijke incidenten zijn die niet ressorteren onder het Verdrag van Genève. Hetzelfde kan worden gesteld over de diefstal van de gsm van verzoekster. Verzoeker verklaarde dat dergelijke incidenten normaal zijn in Venezuela (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat verzoeker vreest dat de persoon die inbrak in zijn wagen opnieuw achter hem aan zou gaan, acht ook de Raad een ongefundeerde uitspraak. De enige aanwijzing die verzoeker hiervoor had, was dat hij deze persoon opnieuw in zijn buurt had gezien (*Ibid.*, p. 12). Bijgevolg slagen verzoekende partijen er niet in *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van deze veiligheidsincidenten een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de aanvaringen van verzoekende partijen met de Venezolaanse politie – verzoeker werd tijdens zijn werk als taxichauffeur drie keer tegengehouden door de politie en verzoekster werd een aantal keer tegengehouden en afgeperst door de *Guardia Nacional* wanneer zij met voedsel uit Colombia terugkeerde – niet volstaan om te besluiten dat zij daadwerkelijk en systematisch geïsoleerd en vervolgd werden door de gehele (Venezolaanse) overheid. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal wat betreft de verklaringen van verzoekende partijen over het tekort aan voedsel op goede gronden op dat dit vluchtmotief niet onder het Verdrag van Genève ressorteert. Ook dit motief van de bestreden beslissingen wordt door verzoekende partijen niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (adm. doss. verzoeker, stuk 12, map met 'documenten'; adm. doss. verzoekster, stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw identiteit wordt hier niet betwist. De foto's van uw partner tonen enkel aan dat zij deelnam aan manifestaties, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. De foto's van de plattgrond van uw woning en school, de foto van een uitstap van de school van uw zoon, de foto's van een beschadigde wagen en de persoon die in de wagen zou hebben ingebroken, de foto van uw schoonmoeder, de foto's van uw zoon en het openbaar vervoer zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze werden genomen. De screenshots/foto's betreffende de algemene situatie in Venezuela tonen enkel de algemene situatie."

Over de door verzoekster neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing als volgt:

"Uw identiteit, deze van uw zoon en partner, als uw werk worden hier niet betwist. De foto's en filmpjes zeggen niets over de feitelijke omstandigheden waarin deze genomen werden. De brief van de school van uw zoon stelt enkel dat hij hier naar school ging."

Deze motieven van de beide bestreden beslissingen worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit de krantenartikelen en de algemene rapporten die verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen, blijkt dat er veel geweld is in Venezuela en dat er mensenrechtenschendingen worden vastgesteld in Venezuela. Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoekende partijen in Venezuela persoonlijk worden vervolgd of dat zij bij een eventuele terugkeer naar Venezuela dreigen te worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève.

Uit de door verzoekster bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde fotokopieën van een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding en van een "*Opleidingsplan magazijnmedewerker*" kan blijken dat verzoekster bereidwillig is om in België te worden tewerkgesteld

en hiertoe de nodige inspanningen levert. Hoewel dit lovenswaardig is, kan hieruit niet blijken dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover op grond waarvan de Raad concludeert dat uit niets blijkt dat zij ten gevolge van hun deelname aan manifestaties tegen het regime van Maduro door de Venezolaanse autoriteiten geïsoleerd zouden worden, dat hun ontevredenheid over de school waar hun zoon ging onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat zij er niet in slagen *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de berovingen die verzoeker in 2015 en 2018 meemaakte als taxichauffeur en de inbraak in verzoekers auto en verzoekers aanvaring met de inbreker in augustus 2018 een risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Venezuela, en dat hun aanvaringen met de Venezolaanse politie niet volstaan om te besluiten dat zij daadwerkelijk en systematisch geïsoleerd en vervolgd werden door de gehele (Venezolaanse) overheid.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partijen halen in het tweede middel van hun verzoekschriften enkele algemene rapporten en een persartikel aan die de ernstige socio-economische situatie in Venezuela moeten aantonen. De Raad stelt evenwel vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota's. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Ook zijn er problemen wat betreft elektriciteit en drinkbaar water. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ' *carnet de la patria* ', die verzoekende partijen weliswaar uit voorzorg hadden aangevraagd, doch nooit hebben gebruikt (adm. doss. verzoeker, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 15; adm. doss. verzoekster, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 10)), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

"Immers uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote in de woning van uw schoonmoeder woonden, u werkzaam was als zelfstandig mecanicien en taxichauffeur en uw partner in een lingeriewinkel (CGVS, p.4/ CGVS N. (...), p. 4). Verder was uw partner bevriend met de eigenaar van een supermarkt die jullie op de hoogte bracht wanneer er voedsel binnenkwam en die momenteel ook uw schoonmoeder voorziet van eten (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terecht komen."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Waar verzoekende partijen in het tweede middel poneren dat hun familie reeds weken zonder elektriciteit zit en dus ook geen zuiver water kan oppompen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts blijkt uit de bij de verzoekschriften gevoegde informatie geenszins dat in Venezuela ten gevolge van het uitvallen van de elektriciteit geen enkele school nog actief zou zijn.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit de rechtsplegingsdossiers wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, die verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen en waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd). Daargelaten de vraag of het geweld dat in Venezuela plaatsvindt, en dat door de Raad noch door de commissaris-generaal wordt miskend, doelgericht of willekeurig is, kan er uit de informatie in de administratieve dossiers, de informatie bij de verzoekschriften en de informatie waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd hoe dan ook niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het motief in de bestreden beslissingen dat het (crimineel) geweld in Venezuela in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is, wordt dan ook als overtuigend beschouwd, zodat de kritiek erop in het eerste middel van het verzoekschrift niet dienstig is.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog stellen dat de commissaris-generaal hen "*telkens (verwijt) te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, die niet willekeurig van aard is*", voeren zij een kritiek op motieven die niet in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen en die bijgevolg niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van deze beslissingen. Ook de verwijzing in het eerste middel naar een (niet nader gespecificeerd) arrest van de Raad van 15 februari 2019 is niet dienstig, nu in de bestreden beslissingen nergens wordt gesteld dat "*het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit*".

3.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN